

det kostede et anseligt beløb, nemlig 2 mia. kr. i alt i den årrække, forliget spænder over.

Jeg tror, det er på tide, regeringen indser, at det ikke er den måde, man vinder valg på. Det sker ikke ved at forære platforme til de borgerlige partier. Det, regeringen må i gang med, er at lave noget politik sammen med os og skaffe nogle resultater til vælgerne, som vælgerne kan forstå.

Jeg forstod statsministerens tale sådan, at regeringen nu begynder at åbne for nogle af de temaer, vi i virkeligheden skal til at diskutere, når vi skal lave finanslov for næste år. Jeg hørte statsministeren tale om, at det er nødvendigt at nyvurdere arbejdsmarkedspolitikken for at skabe mere plads for alle, og det er et tema, vi i SF er meget optaget af. Jeg hørte også statsministeren tale om sygehuspolitikken. Regeringen er kommet med et oplæg, Amdtsrådsforeningen er kommet med et oplæg, og vi deltager meget gerne i forhandlinger om at få tingene til at hænge sammen. Men regeringen er nødt til så at erkende, at det også her koster nogle penge. Der skal tilføres ressourcer, hvis vi for alvor skal kunne tage livtag med ventelisterne og få dem fjernet.

Vi vil også gerne sætte voksenaluddannelse og efteruddannelsesreform på dagsordenen, og vi vil gerne sætte børnepolitikken på dagsordenen – både børnepasningsgaranti og den fleksible børnepasningsorlov, regeringen har lovet så længe, men som ikke rigtig er kommet nogen vegne endnu. Det bør være til efteråret, man indfriede de løfter.

Vi mener, trafikpolitikken bliver et centralt emne, og vi vil gerne kvittere for den imødekommethed, regeringen viser på forsiden af Aktuelt i dag, hvor jeg ser en vilje fra regeringens side til at lave positiv trafikpolitik sammen med os. Vi er selvsagt klar til det.

Miljøpolitikken bliver også et centralt tema for os, også finansieringssiden. Jeg tror, det er på tide, at der nu – efter at vi har fået indført afgifter på pesticider og CO₂ på flere felter – som det næste store skridt i miljøpolitikken tages fat på de mange kemikalier, det kemikaos, vi alle sammen er omgivet af. En start i efteråret kunne være, at vi konkret i fællesskab indførte afgifter på PVC og på ftalater, og jeg tror, grundlaget er ved at være klart til det.

Den helt store satsning bliver temaet om at få skabt plads til alle på arbejdsmarkedet, tror jeg. Arbejdsløsheden er jo stadig voldsom med 170.000 registrerede arbejdsløse, men hvad

værre er: Tallet skjuler endnu flere. Der er 80.000, som reelt også er arbejdsløse, men er anbragt i forskellige typer aktivering, og hertil kommer, at et ukendt antal – titusinder af mennesker – er havnet helt uden for arbejdsmarkedet mod deres vilje. Det samlede antal mennesker, der har mere end svært ved at finde plads på arbejdsmarkedet er med andre ord stadig meget stort her i Danmark, og nu må tiden være kommet til at gøre op med problemerne. Derfor vil vi gøre det til et topprioriteret krav ved finanslovforhandlingerne at få skabt plads for alle.

Vi tror, det bliver nødvendigt at bruge en bred vifte af virkemidler. I det offentlige skal der laves nogle nye, ordinære stillinger, der både kan løse påtrængende behov for offentlig service og bidrage til, at det offentlige tager sin del af det sociale ansvar i samfundet. SF foreslår en målsætning for, hvor mange nyansatte hver eneste kommune og hvert eneste amt skal tage fra de grupper, der har svært ved at få plads på arbejdsmarkedet på almindelige vilkår, og så vil vi belønne de kommuner, der løfter opgaven, og lade offentligheden om at lægge et politisk pres på dem, der ikke gør det.

Det skal være slut med snakken om ekstraordinære stillinger. En trykingsgaranti for de nuværende ansatte må skabe grundlag for, at vi kan holde op med at tale om ekstraordinært arbejde. Reelt ved vi jo alle sammen godt, at det i lang tid har været snyd. Mange forskellige ordninger er gennem tiden reelt blevet brugt til at løse helt ordinære opgaver, og nu må vi give de ansatte jobbene med den løn og den værdighed, der ligger i at være 100 pct. med på holdet.

I det private erhvervsliv skal vi reducere papirgangen markant. En virksomhed, der vil tage sit sociale ansvar, skal kun bede om ansættelse af en ny medarbejder én gang, og så må det offentlige klare papirarbejdet. Der skal skabes smidigere støtteordninger, så kasseopdelinger ikke giver problemer; der skal gives en sum penge til at motivere de allerede ansatte for at gå i gang med en social opgave på arbejdspladsen, og der skal fokuseres på virksomhedernes vilje til at tage deres del af ansvaret, når det offentlige laver licitationer og køber ind.

Der skal gives større indflydelse for den enkelte. Det nuværende regelsæt er sandet til i, at der er alt for få muligheder for, at det enkelte menneske selv kan tage initiativ til at komme videre. Alt for tit skal man vente på myndighe-